

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
részitélete**

Az ügy száma: Pfv.III.20.761/2021/4. szám

A tanács tagjai: Salamonné dr. Piltz Judit a tanács elnöke

Dr. Zumbók Péter előadó bíró

Dr. Döme Attila bíró

A felperesek: Felperes1

(Cím2) I. rendű

Felperes2

(Cím2) II. rendű

A felperesek képviselője:

Dr. Orosz Krisztina Ügyvédi Iroda

(Cím5,

ügyintéző: dr. Orosz Krisztina ügyvéd)

Az alperes: Alperes1

(Cím1)

Az alperes képviselője:

jogtanácsos

A per tárgya: kártérítés megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

I. rendű felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 41.Pf.636.981/2020/4.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Pesti Központi Kerületi Bíróság 30.P.101.207/2020/15.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet az I. rendű felperes nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti keresetét részben elutasító, fellebbezett elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyó részében hatályában fenntartja, míg a jogerős ítéletnek az I. rendű felperes jövedelempótló járadék megfizetése iránti keresetét elutasító, fellebbezett elsőfokú ítéleti rendelkezést részben megváltoztató, részben helybenhagyó rendelkezését – az elsőfokú perköltség és a le nem rótt fellebbezési illeték viselésére is kiterjedően – hatályon kívül helyezi, és a másodfokú bíróságot ebben a körben új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes felülvizsgálati eljárási költségének összegét 38.100 (harmincnolcezer-száz) forintban, a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték összegét 141.100 (száznegyvenegyezer-száz) forintban állapítja meg.

A részítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. rendű felperes 2013. augusztus 15-én személygépkocsijával autópályán, A. felől B. irányába haladva idegenhibás közúti közlekedési balesetet szenvedett.

[2] A Tatabányai Járásbíróság a 2015. május 18-án jogerőre emelkedett ítéletével a balesetet okozó járművezetőt bűnösnek mondta ki – a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 235. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő – közúti baleset gondatlan okozásának vétségében.

[3] Az I. rendű felperes a balesettel összefüggésben 2014. január 31-ig volt táppénzes betegállományban, a baleseti eredetű munkaképesség-csökkenése 28%-os mértékű. Az I. rendű felperes foglalkozása környezetvédelmi mérnök, a baleset idején és azóta is a II. rendű felperes alkalmazásában áll. Mivel az I. rendű felperes a baleset óta hosszan nem tud egyhelyben állni és ülni, ezért az adminisztrációs feladatok ellátására a II. rendű felperesnek új munkavállalót kellett felvennie.

[4] A felperesek a kárigényeiket a károkozó külföldi telephelyű gépjármű külföldi biztosítójának magyarországi levelező partnerénél, az alperesnél jelentették be, aki – a jogalapot nem vitatva – különböző jogcímenek teljesített kifizetéseket a felperesek felé.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[5] Az I. rendű felperes módosított keresetében – egyebek mellett – jövedelempótló járadék jogcímén a 2014. február 1-jétől 2020. augusztus 31-ig terjedő időre 2.727.057 forint és annak a középarányos időponttól számított késedelmi kamatai, míg 2020. szeptember 1-jétől véghatáridő nélkül havi 41.662 forint, nem vagyoni kártérítés jogcímén 4.000.000 forint és annak 2013. augusztus 15-től járó késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[6] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset fenti részében való elutasítását kérte. Az I. rendű felperes jövedelempótló járadékra való jogosultságát arra hivatkozással vitatta, hogy az I. rendű felperes a járadék feltételeinek fennállását nem bizonyította, és állításával ellentétben a munkavégzése során többleterőt nem fejt ki, mivel a feladatai egy részének ellátására a II. rendű felperes új alkalmazottat vett fel. A nem vagyoni kártérítés esetében kérte annak figyelembevételét, hogy jogcím nélküli előlegként 400.000 forintot, majd a keresetindítás után az adott jogcímen 1.600.000 forintot fizetett meg az I. rendű felperesnek.

Az első- és másodfokú ítélet

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest – többek között – 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak 2013. augusztus 15-től járó késedelmi kamatai I. rendű felperes javára történő megfizetésére kötelezte, a nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti keresetet ezt meghaladó részében, a jövedelempótló járadék megfizetésére irányuló keresetet pedig teljes egészében elutasította.

[8] A jövedelempótló járadékigény megalapozottságának vizsgálatakor figyelemmel volt arra, hogy a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye szerint az I.

rendű felperes az elszenvedett sérülések következményeként a munkáját korlátozással, a tartós állás és járás mellőzésével, gyakori pihenési idők közbeiktatásával, időnként ereje különös megfeszítésével képes végezni. Értékelte, hogy a szakértő a többleterő-megfeszítés mértékét 25%-ban határozta meg, és a baleseti eredetű sérüléseket jelentős testi fogyatékoságnak minősítette.

[9] Jelentőséget tulajdonított azonban annak is, hogy az említett többleterő kifejtésére nem az I. rendű felperes munkaköri leírásába tartozó valamennyi tevékenység esetében van szükség, és a II. rendű felperes emiatt vett fel új alkalmazottat. Éppen ezért azt sem tartotta pontosan elkülöníthetőnek, hogy mi az a tevékenység, amelyet változatlanul kizárólag az I. rendű felperes végez. Mindezekre tekintettel a jövedelempótló járadékigényt megalapozatlannak találta, utalt ugyanakkor arra, hogy az I. rendű felperes fentiekben ismertetett állapotát a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásánál értékelte.

[10] A nem vagyoni kártérítési igény elbírálásakor abból indult ki, hogy az I. rendű felperes fiatal nőként, 42 évesen szenvedte el a balesetet, amely az egész életét megváltoztatta. Megállapította, hogy bár a sérülések gyógyultak, de műtéti hegek maradtak vissza, amelyek az I. rendű felperest zavarják, s emiatt szégyenlősebbé vált. Tekintettel volt arra, hogy míg az I. rendű felperes a balesetet megelőzően egészséges, aktív, kiegyensúlyozott élet élt, addig a baleset következtében óvatosabb lett, elvesztette magabiztosságát, határozottságát, sokkal visszahúzódozóbb és zárkózottabb életet él. A baleset élményét ugyancsak az I. rendű felperes élete végéig megmaradó traumaként értékelte. Figyelembe vette, hogy az I. rendű felperes a házastársával ugyan korábban többször sikertelenül próbálkoztak gyermekvállalással, de a baleseti sérülés ennek a minimális esélyét is elvette, ami a párkapcsolatukra is megterhelő volt. A mérlegelési körébe vonta továbbá azt a már hivatkozott tény, hogy az I. rendű felperes a korábbi munkáját részben csak az ereje jelentős megfeszítésével tudja elvégezni. Mindezek miatt – az alperes által már megfizetett 2.000.000 forintot meghaladóan – 3.000.000 forintban állapította meg az I. rendű felperest megillető nem vagyoni kártérítés mértékét.

[11] Az I. rendű felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta, és az alperest jövedelempótló járadék jogcímén további 2.406.961 forint és annak 2017. szeptember 15-től számított késedelmi kamatai, valamint 2021. március 1-jétől kezdődően havonta előre esedékesen, minden hónap 10. napjáig – véghatáridő nélkül – 7.375 forint I. rendű felperes részére való megfizetésére kötelezte.

[12] A jövedelempótló járadékigény esetében – az igazságügyi orvosszakértői vélemény okszerűtlen értékelésére tekintettel – tévesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak azt a ténymegállapítását, amely szerint az I. rendű felperes csak időnként, nem állandó jelleggel végzi a munkáját az ereje különös megfeszítésével. Mint ahogy azzal sem értett egyet, hogy ne lenne pontosan elkülöníthető az a tevékenység, amelyet változatlanul kizárólag az I. rendű felperes végez. Az I. rendű felperes személyes előadása, a házastársának tanúvallomása, a csatolt – a munkaszerződést, annak módosítását, a munkaköri leírást és az I. rendű felperes jövedelmére vonatkozó adatokat tartalmazó – okiratok és a szakértői vélemény alapján, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 356. § (1) és (3) bekezdésének, 357. § (1) és (2) bekezdésének figyelembevételével megállapította, hogy a jövedelempótló járadék feltételei: a baleset előttihez képest a baleset utáni jövedelemben bekövetkezett nominális csökkenés, a jelentős testi fogyatékoság és a rendkívüli munkateljesítmény is fennállt. Helytállónak tartotta azt a fellebbezési hivatkozást, hogy a szakértő a véleményének kialakításakor az I. rendű felperes által ténylegesen elvégzett szakmai tevékenységekből indult ki, és figyelmen kívül hagyta azokat a kizárólag

adminisztratív tevékenységeket, amelyek elvégzésére a II. rendű felperes 2014 novemberétől új alkalmazottat vett fel.

[13] A járadék mértékének meghatározásakor az ún. bázisjövedelemből indult ki, amely az I. rendű felperes esetében a balesetet megelőző egy évben havi bruttó 167.000 forint volt. Ebből a jövedelemből levonta a 18,5%-os mértékű társadalombiztosítási járulékot, és figyelembe vette a 25%-os mértékű rendkívüli munkateljesítményt. E számítás eredményeként a 2014. február 1-jétől 2021. február 28-ig terjedő időre a lejárt járadék összegét 2.406.961 forintban, a 2021. március 1-jétől fizetendő folyamatos járadék összegét 7.375 forintban határozta meg.

[14] Az elsőfokú ítéletnek a nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti keresetet részben elutasító rendelkezésének helybenhagyását azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes káreseményt megelőző életkörülményeit, életminőségét és abban a baleset után bekövetkezett negatív irányú változásokat teljes körűen feltárta, és valamennyi peradatot a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 206. § (1) bekezdésének megfelelően, a maguk összességében, ugyanakkor kellően egyéniesítve értékelt. Az elsőfokú bíróságnak a fellebbezésben vitatott, a régi Pp. 206. § (3) bekezdésén alapuló mérlegelését is okszerűnek tartotta. Úgy ítélte meg, hogy a megállapított nem vagyoni kártérítés a káreseménykori ár- és értékviszonyokra, a személyiségi jogsérelem súlyára és a helyesen felsorolt egyedi körülményekre is tekintettel alkalmas az elszenvedett hátrányok kompenzálására, különös figyelemmel arra, hogy az I. rendű felperes rendkívüli munkateljesítménye a jövedelempótló járadék körében külön értékelésre került.

A felülvizsgálati kérelem

[15] A jogerős ítélet ellen az I. rendű felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak részbeni hatályon kívül helyezését, valamint az alperesnek a jövedelempótló járadék és a nem vagyoni kártérítés tekintetében a keresettel egyező marasztalását kérte.

[16] Megsértett jogszabályhelyként a régi Pp. 206. § (1) és (3) bekezdését, a régi Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdését, 356. § (1) bekezdését és 357. § (4) bekezdését jelölte meg.

[17] Sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság a jövedelempótló járadék összegének meghatározásakor nem vette figyelembe a régi Ptk. 357. § (4) bekezdését. Ezzel kapcsolatban köztudomású ténynek tekintette, hogy a baleset óta eltelt hosszú idő alatt a hazai munkaerőpiacon rendkívüli bérszínvonal-növekedés volt tapasztalható. Álláspontja szerint ezért a járadék számításakor a bázisjövedelemnek az egyes években növekedést kell mutatnia. Ehhez képest azt a bérnövekedést kérte figyelembe venni, amely a munkáltatójánál a munkakörében 2013 és 2021 között bekövetkezett.

[18] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában nem értékelte a balesettel összefüggésben őt ért valamennyi hátrányt. Állította, hogy az élet minden területén, így a család, a munkavégzés, a házi munka és a ház körüli munka, a szabadidő eltöltése, valamint a testi és lelki egészség kapcsán is komoly hátrányt szenvedett a baleset miatt. Az eljáró bíróságok által nem értékelt körülményként jelölte meg azt, hogy naponta kell szembesülnie a fizikai korlátozottságával és az ebből fakadó rossz érzéssel, ami egy egészséges, aktív, fiatal ember számára nehéz. A jövedelempótló járadékigény mellett a nem vagyoni kártérítési igény körében is értékelendőnek tartotta, hogy a munkáját csak ereje megfeszítésével tudja elvégezni. Érvelése szerint ez semmiképpen sem eredményezné az említett körülmény kétszeres értékelését. Mindezek miatt hivatkozott arra, hogy a teljes kártérítés elvének figyelembevételével az őt ért nem vagyoni hátrányok kompenzálására a keresetében kért további 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetése indokolt.

[19] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[20] A felülvizsgálati kérelem részben megalapozott.

[21] A Kúria a régi Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között eljárva, a felülvizsgálati eljárás eredményeként azt állapította meg, hogy a jogerős ítéletnek a jövedelempótló járadékról szóló rendelkezése sérti a régi Ptk. 357. § (4) bekezdését.

[22] A felülvizsgálati kérelem – miként a fellebbezés is – két kereseti követelést érintett: a jövedelempótló járadékigényt és a nem vagyoni kártérítési igényt. Az utóbbi esetében az I. rendű felperes a bizonyítékmérlegelés hibájára, s egyúttal arra hivatkozott, hogy a javára megítélt nem vagyoni kártérítés – az alperes korábbi teljesítését is figyelembe véve – az őt ért nem vagyoni hátrányok kompenzálására nem alkalmas. Mindez a megjelölt jogszabályhelyek közül a régi Pp. 206. § (1) és (3) bekezdése, valamint a régi Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése megsértésének állítását jelentette. Az elsőként említett eljárásjogi jogszabályhely sérelme abban az esetben lett volna megállapítható, ha a bíróságok részéről elmaradt volna az I. rendű felperest ért nem vagyoni hátrányok teljes körű feltárása. Ezzel szemben az I. rendű felperes már a fellebbezésében sem jelölt meg olyan, az elszenvedett közlekedési baleset folytán kialakult hátrányt, amelyet az elsőfokú bíróság ne értékelt volna. A felülvizsgálati kérelemben részletezett, az I. rendű felperes életének minden területét átható következmények ismertetése az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megtörtént. Ennek során pedig az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy a korábban egészséges és aktív életmódot folytató I. rendű felperes számára miféle nehézséget jelentenek azok a negatív irányú változások, amelyek fiatalon érték.

[23] Azt a tényt, hogy az I. rendű felperes a baleset óta a munkáját csak az ereje megfeszítésével tudja elvégezni, az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározásakor azért tartotta értékelhetőnek, mert a jövedelempótló járadékigényt megalapozatlannak találta. Mivel azonban a másodfokú bíróság az I. rendű felperesnek a szóban forgó járadékra való jogosultságát megállapította, ezért a rendkívüli munkateljesítményt a régi Ptk. 356. § (3) bekezdésének megfelelően ebben a körben vette figyelembe. Ezt a felülvizsgálati kérelmében az I. rendű alperes alaptalanul sérelmezte, és tévesen érvelt amellett, hogy önmagában a rendkívüli munkateljesítménynek mindkét követelésnél történő számbavétele ne jelentené ugyanazon körülmény kétszeres értékelését. A már hivatkozott régi Ptk. 356. § (3) bekezdése szerint a járadék megállapításánál a balesetért felelős személy javára nem vehető figyelembe az a kereset (jövedelem), amelyet a balesetet szenvedett személy a balesetből eredő jelentős testi fogyatékosága ellenére rendkívüli munkateljesítménnyel ér el. A rendkívüli munkateljesítmény szerepe tehát kettős: egyrészt attól is függ, hogy fennáll-e a jövedelemveszteség mint a jövedelempótló járadékra való jogosultság régi Ptk. 356. § (1) bekezdésében meghatározott konjunktív feltételeinek egyike, másrészt az azzal elért jövedelmet a járadék mértékének megállapításakor figyelembe venni nem lehet. Ebből az is következik, hogy a rendkívüli munkateljesítmény nem lehet önálló járadékigény alapja (Kúria Pfv.III.20.112/2020/5., Pfv.III.20.801/2018/8., Pfv.III.21.524/2017/5.). Jövedelemveszteség hiányában a többleterő-kifejtéssel történő munkavégzés a nem vagyoni kártérítés körében értékelhető (Kúria Pfv.III.22.573/2017/4., Pfv.III.20.519/2017/5., Pfv.V.20.095/2015/5.). Mindezek miatt a jövedelempótló járadékra való jogosultság és a járadék mértéke meghatározásakor figyelembe vett rendkívüli munkateljesítménynek az azáltal előidézett, a károsult életvitelét, életminőségét érintő további

hátrányos változás hiányában a nem vagyoni kártérítés összegénél jelentőséget tulajdonítani nem lehet.

[24] A másodfokú bíróság az adott esetben ennek megfelelően járt el, és az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítést ennek ellenére sem tartotta eltúlzottnak. Döntése a mérlegelés további, a régi Pp. 206. § (3) bekezdésének alkalmazása során érvényesíthető szempontjainak, vagyis a káresemény bekövetkeztekori értékviszonyoknak és az azok megjelenítésére alkalmas, az összehasonlítás alapjául szolgálható eseti döntéseknek is megfelelt. Ennélfogva a jogerős ítélet a régi Ptk. 355. § (1) és – a teljes kártérítés elvét rögzítő – (4) bekezdését sem sérti.

[25] Az I. rendű felperes a másodfokú bíróság által jogalapjában megalapozottnak tekintett jövedelempótló járadékigényének érvényesítésekor figyelemmel volt a régi Ptk. 356-357. §-aiban megállapított járadékszámítási szabályokra. A módosított keresetében a követelt járadék összegét részletesen bemutatott számítás alapulvételeivel határozta meg. A régi Ptk. 357. § (1) bekezdése szerint a balesetet megelőző egy évben elért rendszeres jövedelmének havi átlagából indult ki, azt nevezte bázisjövedelemnek, és az 1/2006. (V. 22.) PK véleményre tekintettel a jövedelmet a társadalombiztosítási járulékokkal csökkentett összegben vette figyelembe, azt személyi jövedelemadóval „felbruttósította”, továbbá az előzőekben már felhívott régi Ptk. 356. § (3) bekezdésének megfelelően a rendkívüli munkateljessémmel elért jövedelmet figyelmen kívül hagyta. A keresetében azonban nem kizárólag a régi Ptk. 357. § (1) bekezdésében írt számítási módot követte. Az általa összeállított táblázatban ugyanis a „tényleges”, vagyis a baleset után megszerzett és a rendkívüli munkateljessémmel elért jövedelemrész nélküli jövedelmet a „baleset nélkül elérhető” jövedelemmel vetette össze, amelynek mértéke csak 2016. december 31-ig volt azonos a balesetet megelőző egy évben elért rendszeres jövedelem havi átlagával, és 2017. január 1-jétől évente emelkedő összeget mutatott. Az I. rendű felperes ennek igazolásaként a munkáltatója, a II. rendű felperes részéről kiállított munkáltatói nyilatkozatot is csatolta (30.P.101.207/2020/13. számú előkészítő irat). Ez a járadékszámítás – bár e jogszabályhelyre a kereset jogalapjaként az I. rendű felperes külön nem hivatkozott – a régi Ptk. 357. § (4) bekezdése szerinti számítási módnak felelt meg, az ott meghatározott jövőbeli változás figyelembevételét jelentette.

[26] Mindezek ellenére a másodfokú bíróság csak a régi Ptk. 357. § (1) bekezdését alkalmazta, és a járadék alapjának a teljes időszakra az így megállapított jövedelmet tekintette. Semmiféle indokát nem adta ugyanakkor annak, hogy a keresetben követett járadékszámítást miért nem tartotta helytállónak, és a régi Ptk. 357. § (4) bekezdésének alkalmazását miért mellőzte. A jogerős ítélet ezért ezt, a felülvizsgálati kérelemben is feltüntetett anyagi jogi jogszabályhelyet sérti.

[27] A Kúria a kifejtettekre figyelemmel, a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet az I. rendű felperes nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti keresetét részben elutasító, fellebbezett elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyó részében hatályában fenntartotta, míg a régi Pp. 275. § (4) bekezdése szerint a jogerős ítéletnek az I. rendű felperes jövedelempótló járadék megfizetése iránti keresetét elutasító, fellebbezett elsőfokú ítéleti rendelkezést részben megváltoztató, részben helybenhagyó rendelkezését – az elsőfokú perköltség és a le nem rótt fellebbezési illeték viselésére is kiterjedően – hatályon kívül

helyezte, és a másodfokú bíróságot ebben a körben új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[28] A másodfokú bíróságnak a megismételt eljárásban az I. rendű felperest megillető jövedelempótló járadék mértékének meghatározásáról annak figyelembevételével kell határoznia, hogy a kereset a régi Ptk. 357. § (4) bekezdésén is alapult. Ha a másodfokú bíróság e jogszabályhelyet nem tartja alkalmazhatónak, akkor ezt meg kell indokolnia.

Záró rész

[29] A Kúria a régi Pp. 275. § (5) bekezdés második mondata alapján, a PK 154. számú állásfoglalásra figyelemmel állapította meg az I. rendű felperes felülvizsgálati eljárási költségének – az általános forgalmi adóval növelt összegű ügyvédi munkadíjnak – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése szerinti összegét, valamint az eljárás tárgyi költségfeljegyzési jogos volta [a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés h) pontja] folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéknek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése szerinti összegét. Azok viseléséről a megismételt eljárásban a másodfokú bíróságnak kell rendelkeznie.

[30] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése szerint – az I. rendű felperes kérelmére – tárgyaláson bírálta el.

[31] A részítélet elleni felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdésének e) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. március 9.

Salamonné dr. Piltz Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Zumbók Péter s.k. előadó bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző

HM